

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gvilielmi Becani E Societate Iesv Idyllia Et Elegiae

Becanus, Gulielmus

Antverpiae, 1655

Elegia VIII. Venit in spiritu in templum Simeon, & cùm inducerent puerum Iesum parentes eius, &c. & ipse accepit eum in vlnas suas. Lucae 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12773

58 G V I L I E L M I B E C A N I

Lætatur puer, & meritos agnoscit honores,
 Et pretium donis, quæ capit, ipse facit.
 Aurum inopi assignat matri, patrique remittit
 Thura, sibi myrrham prensat vtrâque manu;
 Absconditque sinu, gustandumque admouet ori:
 Agnoscit mortis præuia signa suæ.
 Tum dare complexum, regumque hædere lacertis
 Sustinet, & caro matris abesse sinu.
 Qui sensus animi, quæ flammæ, quæ noua surgunt
 Gaudia, dum iungunt os puerile suo?
 Et lubet in patriam, Reges, & Eoa reuerti
 Litora? Sic cælo somnia missa iubent.
 Ite boni, quæ vos Superûm mandata reducant,
 Et quæ præcones vult puer esse suos.
 Mortalemque Deum, visumque in carne referte:
 Este aliis, vobis stella quod antè fuit.
 Felix, hoc stabulo totum qui transigat æuam,
 Figat & æternos hac sibi rupe lares!

E L E G I A V I I I .

*Venit in spiritu in templum Simeon, &
 cum inducerent puerum Iesum parentes
 eius, &c. & ipse accepit eum in vlnas suas.
 Lucæ 2.*

FErte faces templo; rutilent altaria flammis:
 Infolito niteat clarior igne dies.
 Ecce sacris sese Virgo penetralibus infert,
 Cui venit & pietas, & decor ipse comes.
 Forma illi, qualem nec præfert candida Phœbe,
 Nec matutinis lucifer ortus equis.

Tam

ELEGIARVM LIB. I. 59

Tam formosa, tamen magis hoc, quod ad vbera
gestat,

Pignore, quàm specie conspicienda suâ est.

O adyta! ô magni felicia culmina templi!

O fortunatum, quod premit illa, solum!

Tempus ad hoc, quamuis vobis & cedrus & aurum
Materies fuerit, vile fuistis opus.

Iam pretium i venit, primamque nouissima vincit
Gloria: iam nullus dignior orbe locus.

Plaude Sion: tibi quem promitti sæpius audis,

En tandem vindex æthere missus adest.

Inferiturque suam Superum dominator in ædem,

Iam puer, & teneræ iam leue matris onus.

Quò modò deuoti flammis cultroque iuueni?

Quò cruor, & sacris exta cremanda focis?

Mitte greges ouium, nec sentiat hostia ferrum,

Quæ veniente die, quæque cadente cadit.

Sistitur ad sacras agnus diuini aras,

Hostia supremo dignaque parque Deo.

Infelix, quod non illum cognoscere cures,

Nec, quæ sit mater, quis puer ille, roges!

Rumpe moras Simeon, & quâ sit origine natus,

Quid veniat, quo sit dignus honore, doce.

Accurrit: vires animus facit; altaque templi

Limina iam senio nil remorante subit.

Hic vbi virgineis portari Numen in vlnis

Attonitusque animi, deueneransque videt:

Ergò tuo tandem descendens, inquit, Olympo

Venisti populi spesque salusque tui?

Quique prius cælo nos exaudire solebas,

At tua nunc vltro templa domumque venis?

Quin

i Magna erit gloria domus istius nouissimæ, plus quàm pri-
mæ. *Aggai 2.*

60 G V I L I E L M I B E C A N I

Quin etiã mediã gaudes in plebe latere,
 Et partem turbæ pauperis esse iuuat.
 Rex Superũm, quã non tibi pristina gloria cordi?
 Maiestas vilis quã tibi facta tua est?
 Antè pedum fulcro nimis accessisse tuorum
 Crimen erat; populi te modò turba premit.
 Hæc loca visentem, nubes te densa tegebat;
 Est modò visendi copia plena tui.
 Votaque more nouo corã tractabilis audis,
 Orantũm lacrymis iungis & ipse tuas.
 Qui pennas Cherubim subiectaque terga premebas,
 Virgineo gaudes nunc residere sinu:
 Sic te moliri quiduis, & ad omnia verti
 Cogit amor, similem nec finit esse tui.
 Hactenus. At tradi geminos vti deinde palumbos,
 Quæque solent inopes munera ferre, videt:
 Hæret, & , O nostri generis mundi que redemptor,
 Hæcne, rogat, pretium sunt, puer alme, tui?
 Ah quantò pluris tibi nos constabimus olim,
 Vulnera erunt nummũm cùm numeranda loco!
 Tum puerum poscit: videt, ardescitque videndo:
 Iungit per longas oscula pressa moras.
 Stringit, & , O, inquit, gelidi senis vltimus ardor,
 Ten', puer, accipio? ten' ego, nate Deo,
 Inualidumq; artus, moribundaq; membra gerentem
 Aspicio? manibus sustineoque meis?
 Heu pietas! heu dulcis amor! tantũmne mereri
 Visa tibi miseri vota precesque senis?
 Certè alacrem, latumque, ac vitã cedere promptum
 Dimittis seruum nunc, Pater alme, tuum.
 Atque vtinam (quid enim post hæc oprabile restat?)
 Summa dies oculis fulserit ista meis!

Vidi,

Vidi, quam iussæ gentes sperare salutem :
 Quod lumen populis præsidiumque pares :
 Ifacidum qui surgat honor, quæ gloria plebi :
 Ulteriùs votis non licet ire meis.
 Quò, Pater, ingratos extendam longius annos ?
 In terris viso lux gravis ipsa Deo.
 Mors veniat, dumq; hùc specto, mihi lumina claudat,
 Et ferre ad manes nuntia læta sinat :
 Mox fore, cùm victis fugiant Acheronta tenebris,
 Et mutent superis tristia regna locis :
 Quod fuerat magno promissum semen Abramo,
 Hos vidisse oculos, has tenuisse manus.
 Sic orat, pignusque suæ cæleste parenti
 Reddit, & En, natum fuscipe, mater, ait ;
 Dumque licet, gaude. Quantis mœroribus olim,
 Infelix, quantis conficere malis !
 Ecce dies veniunt, cùm, ceu spectabile signum,
 Impetet hunc telis impia turba suis.
 Quotque perent illum, tot tu feriere sagittis :
 Amborum plagæ, quas feret alter, erunt.
 Sarcina grata tuis sedeat nunc ille lacertis,
 Pectoribusque premat pectora cara suis.
 Quæ nunc ille premit, transibit pectora mucro,
 Inque animum vulnus visceraque ima feret.
 Dixerat, & largo rigat ora senilia fletu,
 Et miseræ iam nunc ipse dolore dolet :
 Ipse etiam, causâ, dubites, matrisne, suæne,
 Vagitu præfert tristia signa puer.
 Virgo oculos cælo tollens: Pater optime, quæ me,
 Quæ cupies natum ferre, feremus, ait.
 Ille tuas tibi nunc offertur paruus ad aras :
 In luctus crescat, nil moror, ille meos.